

Марија Кнежевић

МЕТА

ПРИРОДНЕ ПОЈАВЕ

Године искуства су потребне
Нама да научимо да читамо
Писмо сопственог живљења.

Птица рецимо
Одувек зна да је заувек
Сама у ваздушном вртлогу.

Као што јато зна да је јато
И крдо би угинуло без крда.

Људски створ уме да проведе век
У самосажалењу
Уместо у животу
Неисказиве једности.

ЦАРСТВО ЗНАКОВА

Ако себе надживиш уз увид
Претходних искустава
Значи да си пристигао
За школу знакова.

Недокучив је то дар
Пошто сувисла реч никако
Не пада на људску памет.
Учиш да читаш стазе
Ка следећој успутној станици
Уколико те не задеси главна.

Између стајалишта су приче.
Почетак, разрада, крај
Или пак наставак
У новој предаји.

Када смо продали мамин клавир
За откуп апсурда прехране и огрева,
Ја сам плакала.
Купићу ти ону малу Јамаху, мама,
Ево чим се запослим! викала
Бесна, љута, очајна.
Прича нижега реда.

Сахранила сам је без плача.
Сузни канали су били запушени
15 година тада, сада четврт века.
Сам исказ можда звучи ефектно,
Али костури прича недостојно личе
Међусобно, на било чије.

Композицију убија бес на компосту очаја.
Ако оживиш, твоја захвалност не тражи објекат.
Пробудивши се на непознатој
Станици распродајем библиотеку.
Била је део мене, чујем нечије речи.
Присвајам их иако немам појма
Због чега то чиним у ствари?

Одговор је код купца на велико за ситниш,
А он је заправо проводник полумртвих
Књига до будућих читатеља. Спаситељ!

Откупила сам партитуру мира,
Трансакција врши повраћај равнотеже
Уместо једа одложеног на клавиру.

Ако себе надживиш изнова
Мораш у школу хода и на допунску
Наставу из стрпљења и растојања.

Матурираш тек када је сваки корак победа
Ма колико их мало има
У укупном збиру твојих постигнућа.

НА СТРАЖИ

Ту сам да дочекам
Писмо таласа ноћне размене
Ваших дана одлаганих у немар
Магацина загушеног наносима
Проживљеног.
Да једно бар доставим Примаоцу
Ту сам
Писмо.

ЕГЗИЛ

И данас сам тражила свој град
У свом граду
Немајући појма шта све чиним
Сазнајући тек понешто од нађеног
Једног скровитог дворишта
Маскирне боје трошности
Обраслог у присност.

Узалуд се трудим
Сусрет замишљам
Ти све време ту си
Ја не дорастам
Схватању дана
И мрака спознаји
У једном
Трзају светлости

Где пут се рачва
Узалуд се трудим
Стазе да спојим
Нераздвојних
Визије и вида

ЗАБОРАВЉАМ СТВАРИ

Рецимо да напуним телефон,
Извадим ручак из замрзивача,
После га шуриим љута на себе
Заборавим и да сам гладна.
Не знам по шта сам кренула,
Стојим насред стана све дуже
Стојим у комичном присећању.

ДОК ЈОШ ПОСТОЈЕ ПОЉА СУНЦОКРЕТА

Пуковник нема коме да пише,
Чита своје песме дијететичарки
У терминима плаћеним на клиници
За здраву телесну масу.

Дави ме, не волим поезију!
Имам право да не волим поезију!
Изазвана уверена је у коначност
Дијагнозе постављене на основу
Милитантног узорка.

Данима пада киша, ноћу још јаче.
Пуцају глечери, бели мечићи лако
Клизе у чељусти залуталих ајкула.
Талас ватре преводи шуме у згаришта.
Лако се страда.

Она и ја бринемо о воћу.
Хоћемо ли се овога лета макар
Заситити јагодама и трешњама
Кад све друго иде како иде?

У проређеним данима доброг сунца
Она збаци бели мантил и скочи на бицикл,
Возимо се с поверењем у светлоказе
Хрлећи сунцокретима неприлагођеном
Брзином као да су прва и последња
Љубав живота, а можда и јесу. Ко зна
Коначну клиничку слику икога?

Он ми се набацује, наоблачи се нагло.
Зачуди промена у вожњи, ваљда сваког.
Нечувено. Недавно је сахранио ћерку
Из првог брака. Од три до сада. Манијак.
Ако и то не лаже као и све остало. Песник!